

บทนำ

ในบรรยากาศที่มืดมิด...มองไปทางไหนก็ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด ความมืดมิดทำให้เธอเริ่มหวาดกลัว ความหวาดกลัวทำให้เธอเริ่มสติแตก สิ่งแรกที่เราทำออกมาตามสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ฟังมีนั่นก็คือ...

"ช่วยด้วย...ช่วยฉันที ที่นี้มันที่ไหนกัน!!"

พีบ!

ทันทีที่เธอส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ไฟก็สว่างที่บออย่างกับถูกเสก เสียงย่าทำค่อยๆ เข้ามาใกล้ตัวเธอเรื่อยๆ ก่อนที่บุคคลปริศนาจะเอ่ยถามเธออย่างอ่อนโยน

"เธอเป็นใคร"

"หะ...หา?"

"รู้ไหมว่าตัวเองเป็นใคร"

"ไม่รู้"

พอถูกถามอย่างนั้นเธอก็รีบตอบออกไปด้วยหัวสมองที่ว่างเปล่า ความมืดไม่ใช่สิ่งเดียวที่เธอกำลังเจอ เรื่องความทรงจำที่หายไปก็เป็นอีกสิ่ง

เจ้าปลาน้อย

เธอกำลังกลัวแทบขาดใจ

"ไม่ต้องกลัวนะ"

"จะไม่ให้กลัวได้ยังไง ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเป็นใคร!!"

"เธอเป็นน้องสาวของฉัน"

น้ำเสียงอ่อนโยนของเขาทำให้เธอคลายความกลัวไปได้บ้าง แม้ว่าตอนนี้จะยังไม่วางใจเท่าไร

"ฉันเป็นน้องของคุณอย่างนั้นหรือ แล้วทำไมฉันถึงจำอะไรไม่ได้เลยล่ะ"

"มันมีอุบัติเหตุชนิดหนอย ไม่ต้องพยายามนึกถึงมันหรอก เขาเป็นว่าเราจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกันนะคนดี"

คนแปลกหน้าดึงเธอเข้าไปกอด แม้ในตอนแรกจะยืนตัวอยู่บ้าง แต่เมื่อคนแปลกหน้าตบหลังเธอเบาๆ อย่างปลอบใจ ก็ทำให้เธอสบายใจขึ้น แล้วกอดตอบพร้อมทั้งถามกลับ

"ถ้าคุณเป็นพี่ฉันจริงๆ คุณต้องรู้ว่าฉันชื่ออะไร"

"แน่นอน"

"ฉันชื่ออะไรหรือคะ"

คนแปลกหน้าลอบยิ้มลับหลังเธอเมื่อได้ยินคำถามอย่างนั้น ละครฉากต่อไปกำลังจะเริ่มขึ้น ความสนุกของการไล่ล่าจะเริ่มต้นจากเธอเป็นคนแรกในเกมที่ชื่อว่า...โดมิโน

"เธอชื่อจิ้นนี่"

1

เสียงฮอดเข้าชั้นเรียนในตอนเช้าแบบใหม่ที่ฉันไม่ค่อยคุ้นชินเท่าไร ไม่ได้ทำให้ตัวเองรู้สึกตื่นตัวที่จะเข้าชั้นเรียนเหมือนตอนอยู่โรงเรียนเก่าที่จากมาเท่าไรนัก ชุดนักเรียนกับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ ทำให้ฉันค่อนข้างจะประหม่าอยู่ไม่น้อย

ฉันมีชื่อว่า 'องศา' ย้ายมาจาก Royal High School ตอนช่วง

กลางเทอมพอดี เลยต้องมาเริ่มต้นใหม่กับโรงเรียนแห่งนี้ ที่นี้ดูต่างจากโรงเรียนเก่ามากมายไม่ว่าจะเป็นความกว้างของสถานที่ เด็กนักเรียนบางคน ที่ดูจะไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอยเท่าไรนัก ไหนจะชุดนักเรียนที่ดูธรรมดา มาก ทำให้ฉันรู้สึกกลายเป็นคนธรรมดาติดกับตอนอยู่โรงเรียนเดิมที่ฉันถูกยกย่องให้เป็นถึงเจ้าหญิงน้อยแห่ง PHOBIA

ช่างมัน ฉันตั้งใจจะมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่นี้อยู่แล้ว การทำตัวเป็นเด็กธรรมดาทั่วไปนับว่าเป็นอะไรที่ดีที่สุดแล้วสำหรับฉันในตอนนี การไม่มีจุดเด่นและทำตัวเหมือนกับว่าเป็นอากาศธาตุนั้นดูจะปลอดภัยกับชีวิตของฉันเป็นที่สุด

"นักเรียนใหม่วะ =O="

"ผิวดีจังเนอะ แต่เพิ่งเห็นเอากลางเทอม สงสัยย้ายสายฟ้าแลบ"

"พูดจาเหมือนเขาห้องเลย"

"น่ารักจัง"

ทุกสายตาที่ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้พบเจอกับเด็กแปลกหน้าที่ไหนนอกจากตามสถานที่เรียนพิเศษ ต่างจับจ้องมาทางฉันแล้ววิพากษ์วิจารณ์กันอย่างตื่นตาตื่นใจ เป็นอย่างนี้กันทุกโรงเรียนเลยสินะ =__=

"แต่ดูหยิ่งจัง ว่าปะ"

"^^"

"ยิ้มแล้ว =O="

คงจะพอใจคนพวกนี้แล้วสินะ การไม่ทำตัวเด่นทำไมมันยากอย่างนี้ ถ้าฉันยังเป็นจุดสนใจอยู่ไม่เลิกแล้วจะย้ายโรงเรียนมาทำไมกัน สงสัยว่าต้องอดทนต่อสายตาแปลกประหลาดของเด็กนักเรียนโรงเรียนนี้ไปอีกสักระยะเลยละ

ก่อนจะเข้าห้องเรียนฉันถูกผู้อำนวยการโรงเรียนเรียกตัวไปพบ เมื่อเข้าไปในห้อง เขาซึ่งนั่งรออยู่ที่โต๊ะตัวใหญ่ก็ยิ้มร่าให้ฉันอย่างจอมปลอม (ดูออกทันทีเพียงแค่ยิ้มยิ้มออกมา เฮอะ...) แล้วลุกขึ้นเชื้อเชิญให้ฉันนั่ง

"ให้หนูยื่นแกะอะคะ"

"ได้ยังไงกัน ถ้าคุณแม่ของหนูรู้เข้าลุงก็แปปสิ"

"แม่ไม่รู้หรอกค่ะ แล้วก็ช่วยทำตัวแบบปกติกับหนู เหมือนกับว่าหนูไม่ได้เป็นลูกสาวนายกรัฐมนตรีได้ไหมคะ หนูย้ายโรงเรียนมาเพราะไม่ต้องการเป็นจุดเด่น"

"แต่ก็แหม..."

นี่แหละสาเหตุที่ทำให้ฉันย้ายมาเข้าโรงเรียนนี้ตอนกลางเทอมได้อย่างมีอภิสิทธิ์ และได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้อำนวยการเพียงเพราะแม่ของฉันเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นลูกสาวคนใหญ่คนโตมันก็ดีอย่างนี้แหละ

"ห้องที่หนูจะได้เรียนนี้เป็นห้องบิวอย่างที่คุณต้องการหรือเปล่าคะ"

"คือ..." ผู้อำนวยการทำหน้าที่ลำบากใจ "รู้ไหมว่าห้องบิวที่คุณต้องการไปอยู่ไหนจะเจอกับเด็กประเภทไหน"

"ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนหนูก็ต้องการที่จะอยู่ห้องนั้น"

"บอกเหตุผลของหนูให้ฉันรู้หน่อยสิ ทำไมหนูถึงย้ายจากโรงเรียนอันดับหนึ่งที่ใครๆ ก็อยากเรียนมาอยู่โรงเรียนของฉัน แถมยังต้องการจะอยู่ห้องบิว"

"เหตุผลง่าย ๆ เองค่ะ"

"..."

"หนูอยากเป็นอภกาศราตุ"

ผู้อำนวยการไม่กล้าถามอะไรฉันมากนัก คงเพราะเห็นว่าฉันไม่ตอบ ทำท่าหงุดหงิด แถมยังแก้มองบ่นพึมพำให้ได้ยินว่าโรงเรียนนี้ชักไม่น่าอยู่เสียแล้วอะไรทำนองนั้น เขารีบจัดการเปลี่ยนเรื่องและบอกห้องเรียนที่ฉันต้องไปเข้าเรียนในทันที

ทันทีที่เหยียบย่างเข้าไปในห้องนั้น...

จรวดกระดาศบินมากระแทกเข้ากับจมูกฉันเสียงดังปึกก่อนที่มันจะร่วงหล่นลงกับพื้น ทำเอาทั้งห้องเงิบกิริบ ทุกสายตาทุกอิริยาบถถูกตรึงเอาไว้เพียงแค่อันก้าวเท้าเข้ามาในห้องเรียนที่ได้ชื่อว่าเป็นห้องบิวที่สุดของชั้น บรรยากาศช่างต่างจากโรงเรียนเก่าจริงๆ อะไรมันจะดูเลวร้ายได้ขนาดนี้

ด้านหน้าสุดของห้อง ผู้ชายกำลังนั่งอ่านหนังสือไปกันแบบไม่อาจ
สายตาใคร

ด้านหลังสุดของห้อง ผู้หญิงบางคนกำลังนั่งแต่งหน้าทาปากพลาง
หัวเราะเสียงแหลม (แต่หยุดชะงักตอนที่ฉันทเดินเข้ามา)

ทั่วทั้งห้องมีขยะมากมายที่ไม่ได้รับการเก็บกวาดเลยแม้แต่ถ้วย
น้ำชาที่กำแพงยังขีดเขียนคำว่า

'ไม่ใช่หน้าที่ของนักเรียนวัย'

แตกต่างจากโลกใบเดิมของฉันโดยสิ้นเชิง =()

"จุกเธอเป็นรอยแดงหมดแล้ว เจ็บหรือเปล่า"

เด็กผู้ชายใส่แว่นหัวกระเซิง ที่หน้ามีรอยปากกาเมจิกมากมายขีดเขียน
จนไม่มีพื้นที่ให้สวิตช์ได้ไหลหัวออกมาหายใจเลยนั่น ฟังอย่างที่ว่าเขาต้อง
ถูกคนในห้องนี้ทะเลาะกันแกล้ง แถมยังไม่ยอมสู้คนด้วย ดังเกิดจากหน้าผาก
ที่ถูกเมจิกสีดำเขียนเป็นภาษาอังกฤษคำว่า

'Loser'

"ไม่เจ็บหรอก (--)(--) แต่นายควรจะไปล้างหน้าล้างตา
เสียหน่อยนะ"

"ไม่เป็นไร ผมชินแล้ว ^o^"

"เอาไปเช็ดหน้าซะสิ" ฉันทยื่นผ้าเช็ดหน้าส่งให้นาย Loser เพื่อนใหม่
อย่างนึกสะท้อนในหัวอกยามที่นึกย้อนถึงเรื่องอดีต "อย่างน้อยเช็ดค่าน
หน้าผากก็ยังมี"

แต่ดูเหมือนนาย Loser จะเกร็งๆ ไม่กล้ารับผ้าเช็ดหน้าไป ฉันทก็เลย
จัดการเช็ดหน้าผากให้เขาเองอย่างรู้สึกทนไม่ได้กับรอยปากกาเมจิกที่เลอะ
อยู่บนใบหน้า

"วืดวืด! เล่นหร่ายเหลือเกินนะไอ้เอ๋อ มาถึงก็ได้ผ้าเช็ดหน้าเด็กใหม่"

เลย ใจห่วย!"

พวกผู้ชายที่ทําเป็นแหวคงรู้สึกหมั่นไส้ เลยโยนปากกา ซอลค์ หรืออะไรก็ตามที่อยู่ใกล้มือใส่ นาย Loser จนฉันเองที่ยืนอยู่ใกล้เขาแอบโดนลูกหลงไปด้วย แต่ก็ไม่ได้เจ็บมากเท่าไรหรอก

"ขอโทษนะครับ ขอโทษที่ทำให้คุณต้องเจ็บตัว"

"พวกนายก็หยุดแกล้งเขาซะทีสิ!!"

อากาศธาตุอย่างฉันไม่ยอมส่งเสียงที่ดูเหมือนฮีโร่แบบนี้เพื่อปกป้องเขาแน่นอน...ใช่แล้ว นี่ไม่ใช่เสียงฉันหรอก แต่เป็นของนักเรียนหญิงอีกคนที่โผล่มาจากด้านหลังฉันต่างหาก คาดเดาได้ว่าคงจะเพิ่งเข้ามาเหมือนกัน แถมยังตะคอกเสียงปกป้องนาย Loser อย่างเอาเรื่อง

"ยัยนี่อีกแล้ว เช็งวะ"

พวกผู้ชายที่เห็นเจ้าของเสียงก็ทําหน้าเซ็งๆ แล้วเดินกลับไปนั่งที่กันตามระเบียบ มหัตศวรรษย์จริงๆ ผู้หญิงเพียงคนเดียวสามารถปราบพวกนี้ให้อยู่หมัดได้

"อาคเนย์! เขาแกล้งก็หัดสู้คนบ้าง นายทำให้ฉันหงุดหงิดอีกแล้วนะ แล้วนี่เธอเป็นใครกัน"

"ฉันเพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ -O-"

ยัยนี่มันแน่เพี้ย กล้าตะคอกเสียงใส่ฉันที่แม้แต่แม่ยังไม่เคยขึ้นเสียงใส่เลยเสียด้วย

"อ้อ คนที่ฟ้อบอกนะเอง"

"ฟ้อเหรออ"

"ผอ. นะ"

เป็นเรื่องมหัตศวรรษย์อีกเรื่อง ห้องนี้คงจะมีเสน่ห์อย่างหาตัวจับยาก เพราะไม่เพียงแต่ลูกสาวนายภฯ เท่านั้นที่ขอมารเรียนห้องนี้ แต่ลูกสาวผู้อำนวยการเองก็ยังมีมาพักพิงที่นี้เหมือนกัน ก็ว่า...ทำไม่พวกนักเรียนในห้องนี้ถึงเกรงใจหล่อนัก

"ขอบคุณนะหัวหน้าห้อง"

"นายก็ไปล้างหน้าล้างตาเสียสิ อย่าให้ฉันต้องหงุดหงิด"

"ครับ"

นาย Loser เดินจากไปแล้ว เหลือเพียงฉันที่กลายเป็นเป้าสนใจอยู่คนเดียวในตอนนี หวังว่าห้องที่เพิ่งเข้ามาคงจะเห็นท่าทางเก๋ๆ กังๆ ของฉัน เลยจัดการขึ้นไปยังมุมห้องหลังสุดซึ่งยังมีโต๊ะวางเหลืออยู่

"ที่นั่งเธออยู่ตรงนั้น ในฐานะที่เป็นเด็กใหม่ เธอนั่งกับฉันไปก่อนก็แล้วกัน"

"นั่งกับเธออย่างนั้นหรือ"

"มีปัญหาหรือใจ -_-++"

"เปล่า"

จะมีปัญหาที่ตอนหล่อนส่งสายตาน่าหมั่นไฉนนั่นแหละยะ แฮ็ ฉันทก็แค่แปบกับตัวเอง ยังไงซะก็ต้องทำตัวไม่ให้มีปัญหาเข้าไว้เพราะชีวิตในรั้วโรงเรียนนี่ยังอีกยาวไกลนัก

"นี่...ยัยเด็กใหม่"

"หือ"

ฉันที่กำลังก้มๆ เงยๆ หยิบอุปกรณ์การเรียนออกมาจากกระเป๋า นักเรียนใบแพงหันมาสนใจเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหน้า ไซแล้ว ยัยพวกนี้คือกลุ่มเด็กสาวที่เอาแต่นั่งแต่งหน้าแล้วก็หัวเราะระริกระรี่ไปวันๆ

"กระเป๋าสวยนี่ ท่าทางจะแพง" หนึ่งในนั้นที่ดูท่าทางว่าจะเป็นหัวหน้าแก๊งมอกระเป๋าค้นด้วยนัยน์ตาวาววับ นับว่าตาถึงมาก...

"ก็นิดหน่อย"

"ท่าทางจะรวนนะเนี่ย"

ฉันโคตรรวนเลยแหละ -_-*

"ไม่ขนาดนั้นหรอก"

"อยากได้กระเป๋าของเธอจัง" คำขอที่หน้าด่านที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยินมาทำให้ฉันอยากจะถูกถูกล่อนตามนิสัยเดิมนิดหน่อย "ขอได้ไหม"

'เธอเป็นขอทานหรือใจ' ถ้าเป็นที่โรงเรียนเก่าฉันคงถามแบบนี้ไปแล้ว แต่สำหรับที่นี่ ฉันเลือกที่จะเงียบดีกว่า

"ไม่เคยมีอะไรได้มาฟรีๆ โดยไม่ต้องแลก เธอมีอะไรที่น่าสนใจมาก"

พอจะทำให้ฉันอยากแลกเปลี่ยนบ้างล่ะ"

"โอ๊ะ กล้าเล่นลึนกับพวกเราเสียด้วย" หนึ่งในลูกจ๊อกที่ได้ยินฉันพูดอย่างนั้นก็ทำเป็นตบตีะเพื่อเรียกความสนใจจากคนทั้งห้องให้หันมามองเด็กใหม่ที่กำลังจะมีเรื่องกับกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงสุดแสนประจำห้อง "ถ้าจะแลกเปลี่ยนเธอก็คงจะมีแต่เรื่องตบเท่านั้นแหละ"

"อย่าไร้สาระน่าเองจ้" คนที่ดูเป็นผู้นำที่สุดปรามด้วยเสียงที่สงบเสียงมเรียบร้อยแล้วส่งยิ้มให้ฉัน "เธอนี้ใจกล้าดีนะ ^^ แลกหรือ...เอ จะแลกเปลี่ยนอะไรดีนี่"

"ทำไมต้องหาอะไรไปแลกกับมันด้วยล่ะซาร่า"

ที่นี้ไม่ใช่โรงเรียนฝรั่งเลยนะ ทำไมแต่ละชื่อมันอินเตอร์เหมือนที่ฉันจากมาได้ขนาดนี้ =__=

"ฉันว่าเด็กใหม่ น่าสนใจดี ว่าแต่เธอชื่ออะไร...เอ๊ะ ถ้าอยากจรรู้ชื่อเธอ ต้องแลกด้วยการบอกชื่อฉันก่อนหรือเปล่า"

"ฉันรู้แล้วล่ะว่าเธอชื่อซาร่า"

"โอเค งั้นเธอชื่อว่าอะไร"

"องศา"

"ชื่อเท่จัง -o- โอเคองศา...สิ่งที่ฉันจะแลกกับเธอเพื่อกระเป๋าสตางค์นั่นก็คือ...ฉันจะให้เธอเป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มของฉัน"

โอโห...อยากเข้าตายเป็นอะไร -*- จะคุ้มกับกระเป๋าสตางค์เกือบสามพันของฉันไหมเนี่ย

"ทำไมทำหน้าแบบนี้ล่ะ ใครๆ ก็อยากเข้ากลุ่มเรากันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเดินไปไหนรุ่มร้อนรุ่มพืก็ให้ความเกรงใจนะ" คนที่หุ่นเหมือนอึ้งอ่าง สหายอีกตัวหนึ่งของซาร่ายกแก้วบดเอ๋ยขึ้นอย่างน่ารำคาญ ชักจะเริ่มหงุดหงิดกับนักเรียนโรงเรียนนี้แล้วนะ!

"ฉันอยากอยู่แบบสงบๆ ให้ชีวิตมันผ่านไปวันๆ โดยไม่ต้องมีจุดเด่นอะไรมากมาย"

"ก็ไปอยู่ในรูเซ!"

"พวกเธอเจียบปากกันก่อนได้ไหม ให้เวลาองศาเขาตัดสินใจบ้างสิ!"

ซาร่าเอ่ยขึ้นอย่างใจเย็น (แก้มใจเย็นนะ สังกะตจากหัวคิ้ว -*-) "ฉัน
จะเผ้ารอกการตัดสินใจของเธอเนะ เธอเป็นคนที่น่าสนใจมากเลยล่ะองศา"
นักเรียนโรงเรียนนี้ไร้สาระมาก

"จะเก็บเอาไว้พิจารณาละกัน"

"แต่ถ้าเธอไม่เข้ากลุ่มของฉันล่ะก็ พวกเราจะแสดงฤทธิ์เดชให้เธอดูว่า
พวกเราเป็นยังไง"

นึกว่ากลุ่มมาเพียจะมีแต่ที่โรงเรียนเก่าเสียอีกนะ หนีเสือปะจระเข้
จริงๆ

"ท่าทางดูหลับสบายจังเลยนะพี่ฟาเรน"

ฉันเอานิ้วมือตัวเองปิดผมที่ยาวออกมาหลายเซ็นต์ของพี่ชายไปทาง
อื่น นางพยาบาลที่คอยดูแลพี่ฟาเรนไฮด์อยู่ไม่ห่างบิดผ้าชุบน้ำอุ่นเตรียม
จะเช็ดตัวให้เขา แต่ฉันก็แยงมันมาไว้ในมือ

"เดี๋ยวองศาจัดการเองค่ะ"

"คะคุณหนู"

ฉันค่อยๆ เอาผ้าผืนนั้นเช็ดไปตามใบหน้า ซอกคอ และแขนขาของ
พี่ชายที่นอนนิ่งไม่ได้สติมากกว่าสามเดือนแล้ว เป็นเพราะอุบัติเหตุตกจาก
สะพานหลังจากมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนอื่น พี่ฟาเรนไฮด์ที่เคยแข็งแรง
พูดเก่ง และชอบหาเรื่องคนไปทั่ว ตอนนีกลับนอนนิ่งไม่ไหวติง มีเพียง
แค่เสียงหัวใจเต้นและลมหายใจเท่านั้น

แรงกระแทกจากการตกสะพานทำให้เลือดคั่งในสมอง ทางแพทย์
บอกว่าสภาพของพี่ฉันจะเป็นเหมือนผักเท่านั้น เปอร์เซนต์ที่จะกลับมาเป็น
เหมือนเดิมมีไม่ถึงสองเปอร์เซนต์ด้วยซ้ำ แต่ฉันก็ยังคงเชื่อมั่นว่าสอง
เปอร์เซนต์นั้นจะสามารถทำให้เพิ่มเป็นสามเป็นสี่ และเป็นร้อยเปอร์เซนต์
จนได้สักวัน...

ทางตำรวจได้สันนิษฐานเอาไว้คร่าวๆ ว่าก่อนที่พี่ฟาเรนไฮด์จะตก
จากสะพาน อาจจะถูกของแข็งตีเข้าที่บริเวณศีรษะจนทำให้เสียเลือดมาก
ซึ่งอาการจะไม่หนักขนาดนี้เลยหากเขาไม่ตกลงมาจากที่สูงซ้ำ ทำให้ศีรษะ

ได้รับการกระทบกระเทือนมากยิ่งขึ้น

ผู้ต้องสงสัยในคดีนี้คืออิคคิว พี่ชายแท้ๆ ของไอคิว เพื่อนในกลุ่ม PHOBIA เจ้าตัวยอมรับสารภาพว่ามีเรื่องชกต่อยกับพี่ชายฉันจริง แต่ไม่ได้ให้อาหารทำร้ายร่างกายกันเลย และยังปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ว่าเป็นคนผลักพี่ชายฉันตกจากสะพาน ทว่าทางตำรวจไม่เชื่อในคำให้การนั้น ทางครอบครัวของไอคิวจึงต้องชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมด และแม่ก็ใช้อำนาจที่ตนมีอยู่จัดการกับครอบครัวนั้นจนล้มละลายและหายไปจากสังคม

แต่ไม่เหมือนฉัน...

ฉันรู้สึกเชื่อในคำให้การนั้นอย่างเต็มหัวใจ โดยเฉพาะเรื่องที่เราเห็นคนโยนพี่ฟ้าเรนไฮต์ลงจากสะพานไปยังผืนน้ำเบื้องล่าง เพราะก่อนหน้านี้มีจดหมายลาตายและสาส์นทำพวกเราอยู่ก่อนแล้ว แต่พอไปแล้วแม่ฟังแม่กลับบอกว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ ฉันเลยทำได้แค่สงบปากสงบคำและขอย้ายโรงเรียนแบบสายฟ้าแลบ เหมือนกับคนอื่นๆ ในกลุ่มที่ต่างก็หายตัวกันไปโดยไม่มีใครแจ้งข่าวใครเลยเช่นกัน

"ใครกันนะที่ทำกับพี่แบบนี้... ถ้าพี่ตื่นขึ้นมาเราก็จะได้รู้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร"

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูทำให้ฉันสะดุ้งหันไปมอง ก็พบว่าเป็นแม่ที่ยืนฟังประตูมองฉันเข็ดตัวให้พี่ฟ้าเรนไฮต์อยู่นานแล้ว

"แม่"

"ว่าแล้วเชื่อว่าต้องอยู่ที่นี้"

"วันนี้แม่กลับเร็วจังนะคะ"

"ก็เป็นห่วงเรื่องเรียนของเรานั่นแหละ จะโทรมาถามก็กลัวจะไม่รู้เรื่องคุยกันต่อหน้าคงจะดีกว่า ไปเรียนมาวันแรกเป็นยังไงบ้าง ผู้อำนวยการโทรมาบอกแม่ว่าเราเรียนยันจะเรียนห้องบิวทีย่วยแตกที่สุดมันจริงหรือเปล่า"

"จริงค่ะ"

"เราเป็นถึงลูกนายกฯ เชียวนะ ทำไมถึงไปเรียนในห้องแบบนั้น" แม่ทำน้ำเสียงตกใจ เดินเข้ามาหาฉันอย่างเอาเรื่อง "ถ้าใครรู้เข้าแม่จะเอาหน้า"

